

Гледайки по този начин на смъртта, явно пред поета възниква въпросът за вписването на личния Аз в този безкраен поток на битието. В ранното стихотворение „Край морето“ се появява поетическият мотив за следата, която човек ще остави след себе си. Фигурата на онази „пеница бразда“, която оставя корабът след себе си – алегория на човешката преходност, в стихотворението „Към брега“ се трансформира в модерен символ на битийната несъстоятелност на човека. В това произведение се появява още един образ символ – „другият бряг“, въведен в българската литература от Пенчо Славейков, но активно присъстващ в будистките книги, в които символизира преминаването в града Нирвана.

Нирванното вглеждане в края личи и в други късни Яворови творби. Основният патос в стихотворението „По-близо до заход“, както сочи и самото заглавие, е свързан с мотива за изгасването – изгасването на деня, но и изгасването на човешкия Аз в смирение пред „уречения ход“. Знаем, че нирвана означава буквално „угасване“, изчезване от видимия свят. Мотивът за чезненето можем да срещнем и в други стихотворения на Яворов, като „Самота“, „Майска вечер“. Той неизменно е придружен от поетическата нагласа за смиреност. Особено любопитно в това отношение е стихотворението „Тома“, едно от най-енигматичните в творчеството на поета.

В него отново си дават среща християнското и по презумпция взето като будистко начало. Основание за това ни дават проблематичният евангелски образ на Тома и поетическият мотив за гасненето. За разлика от други свои стихотворения Яворов тук не е трансформирал или дискредитирал прототекста, обръщайки неговото разбиране в друга посока. Той просто го е развил до някаква крайна точка, в която уравнилостният механизъм на опозицията вяра–неверие в притчата за Тома е нарушен в полза на втория компонент. Модерният поет разширява екзистенциалната пукнатина в християнската монолитност за вярата, довеждайки я до един тотален скепсис, до абсурдността на нищото. Онова, което ни интересува с оглед на нашата тема, е изходът, който Тома е избрал за себе си – бавното угасване („Догоряха стари сили, / кръв не блика в кръвни жили“).

В подредбата на „Подир сенките на облаците“ „Тома“ е разположено непосредствено след „Нирвана“. Това може да е станало и случайно. Важно е да се осмисли отношението на Яворов към нирванното.

Д. Камбуров и Б. Дакова, писали за стихотворението „Нирвана“, предпочитат да говорят за християнската предопределеност на Яворовото мислене за нирвана. Аргументите на първия се свеждат до присъствието на „апокалиптичен привкус“ в стихотворението, доколкото то говори за